

FRIDA GRÅSJÖ

BAZAR

FRIDA GRÅSJÖ

*Kuplia
kulisseissa*

Suomentanut Heli Ikäheimo

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Heli Ikäheimo
Ruotsinkielinen alkuteos *Champagnekorkar och cateringkaos*
Copyright © Frida Gråsjö 2023 in agreement with Modernista Group AB

Otteen Disneyn Tuhkimo-elokuvan Työlaulusta s. 17
on suomentanut Costi Snellman.

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-403-167-7

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Luku 1

Cilla Blom ojensi kätensä ja hymyili kaikkein hurmaavinta hymyään.

”Cecilia. Hauska tavata.”

Hän tarkasteli peilikuvaansa perusteellisesti ja veti kätensä takaisin.

Se ei tuntunut oikein uskottavalta.

Hän suoristi lainaamaansa bleiseriä, ojensi kätensä uudelleen ja ravisti sitä ilmassa. Muutama harjoituskerta olisi vielä tarpeen, jotta hän löytäisi juuri oikeanlaisen, itsevarman liikkeen, mutta sitä olisi parasta harjoitella oikean ihmisen kanssa. Hän halusi varmistua, että puristi kättä sopivan jäämäkästi. Mikään ei ollut yhtä luotaantyöntävää kuin käsi, joka riippui kätellessä velttona kuin kuollut kala.

Ajatus puistatti häntä. Sellaista vaikutelmaa hän ei halunnut antaa. Tätä tilaisuutta hän ei saisi uudelleen, eikä hän aikonut epäonnistua jo tervehdyksessä. Onneksi hänen miehensä Dieter olisi pian kotona ja hän voisi harjoitella tämän kanssa. Hän vilkaisi viimeisen kerran peiliin. Kun otti huomioon, että hän oli yksityisyrittäjä, joka pallotteli kahden kaksos-tyttären, paljon työssään matkustavan miehen ja remonttia kaipaavan talon välillä, hän näytti suorastaan säteilevältä.

Hänen valitsemansa turkoosi mekko myötäili jokaista kurvia ja oli sopivan pitkä ja syvään uurrettu. Lisäksi se korosti hänen vaaleansinisiä silmiään ja tummanvaaleita hiuksiaan, jotka olivat nyt palmikolla selässä.

Hän näytti kerta kaikkiaan upealta.

Iskettyään silmää kauniille peilikuvalleen hän pyörähti ympäri ja päätti riisua vaatteet ennen kuin ne likaantuisivat, mutta jäykistyi kesken liikkeen.

Kauhukseen hän näki vaaleahiuksisista kaksostyttäristä uskaliaamman lähestyvän valkoista seinää – tahmea liitu kädessään. Molly kääntyi äitiään kohti, naurahti ja jatkoi eteenpäin.

”Molly, laita kynä pois!”

Cillan sydän alkoi pamppailla. Hän tiesi tarkalleen, mitä tyttö aikoi tehdä, ja tunsu hien nousevan pintaan ihan vain ajattellessaan, kuinka pitkään sotkun siivoamisessa kestäisi.

”Minä sanoin: laita se pois!” Cilla panosti pelottelutaktiikkaan ja ärjyi lapselle, joka kulki ilmeenkään värähtämättä ja ilman huolen häivää viimeiset askeleet kohti jotakin, jota piti suurena valkoisena maalauskanakaana. Ennen kuin Molly alkoi värittää sitä, hän katsahti olkansa yli toiveikkaan näköisenä äitiään. Cillan jalat alkoivat vihdoinkin toimia, ja hän harppoi huoneen poikki hirvimäisin askelin pysäyttääkseen tytön. Molly hihkui riemusta ja asetti liidun kärjen ilkikurisesti tapettia vasten. Cilla harppasi vielä yhden askeleen, ihan kohta tyttö olisi käden ulottuvilla. Hän ehtisi vetää Mollyn pois vielä kun seinässä oli pelkkä täplä. Silloin hänen jalkansa osui johonkin, ja hän tunsu menettävänsä tasapainonsa. Hän kaatui rytinällä suoraan eteenpäin, niin että nenä hipoi lattiaa.

Pari sekuntia Cilla makasi paikallaan hämillään ja hölmistyneenä. Mitä oikein tapahtui? Hän oli elossa, mutta eipä

paljon enempää. Mitään ei tuntunut murtuneen, mutta jokin puristi voimakkaasti vatsaa aivan oikean lonkan yläpuolelta. Hän pani kädet lattiaa vasten ja ponnisti itsensä ylös vain huomatakseen, että selässä oli jotain painavaa. Vaikka hän väänтелеhti, tuo jokin painava pysyi takertuneena selässä, ja hän tajusi, että se oli Mollyn kaksossisko Saga. Muksu oli kaiketi heittäytynyt hänen päälleen sekuntia ennen kuin hän kaatui lattialle.

”Painii äiti”, Saga kiljui innoissaan ja tarrautui Cillan selkään pitämällä lujasti kiinni kaulasta.

”Alas!” Cilla onnistui päästämään suustaan kuristusotteesta huolimatta ja huitoi toisella kädellään selän taakse saadakseen lapsen pois. Toisella hän yritti ylettyä Mollyyn, joka istui nyt huolettomasti seinän ääressä ja väritti täyttä päätä. Huokaisten Cilla puski itsensä istualleen ja sysäsi syrjään pienen lelutiikerin, jonka päälle oli laskeutunut ja joka oli työntynyt niin syväälle hänen vatsaansa, että oli melkein kiinnittynyt siihen.

Liian myöhäistä. Makuuhuoneen seinää koristi nyt iso pääjalkainen.

Taideteos oli sijoitettu niin sopivaan paikkaan, että Cilla näkisi sen ensimmäisenä aamulla herätessään ja viimeisenä illalla ennen nukahtamistaan.

Mahtavaa. Hän sulki silmänsä ja yritti rauhoittua. Heidän pitäisi yksinkertaisesti yrittää poistaa liidunvedot myöhemmin. Pahimmassa tapauksessa he saisivat maalata piirroksen yli, mikä voisikin osaltaan piristää harmaata arkea. Hän pystyi tosin jo kuulemaan Dieterin huokaukset, jos ehdottaisi jälleen yhtä kotiin liittyvää projektia.

Saga roikkui eteenpäin hänen olkapäitensä yli.

”Äiti kaatui autoon.”

Cilla katseli ympärilleen. Lattialla lojui auto, jolla Saga oli istunut leikkimässä hetkeä aiemmin. Ei kai tyttö ollut työntänyt sitä liikkeelle juuri kun Cilla pyrähti paikalle? Hän vilkuili epäluuloisena tytärtään. Saga oli perinyt äitinsä vaaleat hiukset ja siniset silmät, jotka katsoivat häntä parhaillaan viattoman suurina. Vaikka kaksivuotiaat olivat ovelia, hän ei vain voinut uskoa, että Saga olisi kaatanut hänet tahallaan tukeakseen siskonsa tempausta.

Ei auttanut kuin antaa asian olla ja mennä eteenpäin. Cilla nousi seisomaan ja pyyhki mekkoaan puhtaaksi. Mitään ei ollut ilmeisesti murtunut, eikä tuotanto huomaisi muutamaa mustelmaa polvissa.

Sitten hän näki sen. Yllättävän kovan lelutiikerin lisäksi, joka oli melkein lävistänyt hänen sisuskalunsa, hän oli kaatunut suoraan liidun päälle. Nyt vatsan kohdalla komeili paksu musta viiva kuin huutomerkkinä. Hemmetti, hänellä ei ollut aikaa pyykätä, ja mitä muuta sopivaa hänen vaatekomerossaan muka oli? Ensivaikutelma oli tärkeä työn saamiseksi. Hän kävi mielessään läpi kaikki ahtaaksi käyneet juhlavaatteet ja kevyet kesämekot, jotka hänen kaapistaan löytyi farkkujen ja t-paitojen kaltaisten perusvaatteiden lisäksi. Hienot vaatteet sopivat paremmin juhannusjuhliin tai uudenvuoden viettoon kuin hänen maukkaan ruokansa esitelyyn. Oli silkkaa onnea, että hän oli saanut haltuunsa Bean turkoosin mekon, joka oli käynyt tämän mielestä liian tiukaksi. Hänen oli lainattava siskoltaan lisää vaatteita, ellei hän löytänyt ylleen muuta.

Nopealla askeleella hän astui Mollyn luo ja tempaisi liidut tämän kädestä. Sitten hän harppoi kohti vaatekomeroa. Oli todellakin viimeinen kerta, kun hän antoi lasten olla paikalla makuuhuoneessa, kun hän sovitti vaatteita.

Mutta toisaalta, missä muuallakaan he olisivat?

Dieter oli taas jollain työmatkalla, eikä Cillalla ollut aavistustakaan, missä. Yhtä lasta olisi varmasti ollut helpompi pitää silmällä, mutta kun heitä oli kaksi... Hän oli aina altavastajana. Häneltä pääsi uusi huokaus: niin paljon kuin hän pikkuisia rakastikin, hän oli uuvuksissa. Todella uuvuksissa.

Luku 2

Vasta kun pasta oli kiehunut muutamaa minuuttia vaille valmiiksi, Cilla kuuli ulko-oven avautuvan ja jonkun pudotavan laukun eteisen lattialle. Murahtelu kiiri ympäri taloa, kun kyseinen henkilö vaikutti kompuroivan kenkien ja ulkovaatteiden yli, joiden Cilla tiesi lojuvan ympäriinsä pienessä eteisessä.

Jollain tapaa Dieter sai kyllä syyttää itseään.

Cilla ja Dieter olivat puhuneet, että eteiseen pystytettäisiin vaatekaappi, johon edes osa takeista mahtuisi, mutta vaikka he olivat asuneet harmaassa seitsemänkymmentäluvun omakotitalossa jo kaksi vuotta, he eivät olleet saaneet toteutettua suunnitelmiaan uusista säilytystiloista. Eteisen hattuhylly oli täytetty vaatteilla, ja se oli sitä paitsi niin korkealla, ettei pienillä kaksosilla ollut muuta vaihtoehtoa kuin jättää riisumansa haalarit ja takit niille sijoilleen.

Cilla oli istuttanut tytöt pöydän ääreen ja laittanut heidän eteensä kulhollisen kurkku- ja porkkanatikkuja, jotta he eivät roikkuisi hänen molemmissa jaloissaan odotellessaan ruokaa. Nyt he kamppailivat päästäkseen pois syöttötuoleistaan ja kiljuivat riemusta, kun askeleet eteisestä johdattivat heidän isänsä keittiöön. Kuten aina, Dieter Blom näytti kaikkea

muuta kuin uupuneelta, joskin hänellä oli hieman väsynyt ilme. Cilla loi silmäyksen hänen vaaleanruskeisiin hiuksiinsa, jotka oli kammattu sivujakaukselle mutta näyttivät aina pyrkivän ylös- ja ulospäin, mikä sai aikaan hurmaavan poikamaisen vaikutelman. Miehen selvästi erottuvaa leukalinjaa peitti parin päivän parransänki, mutta hän onnistui siitä huolimatta näyttämään freesiltä, ehkäpä siitä syystä, että hänen valkoinen paitansa ja harmaat puvunhousunsa olivat moitteettomassa kunnossa eivätkä paljastaneet mitään siitä, että hän oli viettänyt viime tunnit junassa. Siniset silmät loistivat ilosta, kun hän sai nähdä tyttärensä. Hän pyyhälsi keittiönpöydän ympäri ja poimi heidät tuoleistaan laskeutuakseen heidän kanssaan lattialle isoon halaukseen.

Cillan ärtymys kaikkosi nopeasti, sillä kuten aina, puoliso sulatti hänen sydämensä. Dieter todella rakasti tyttäriään – se oli ilmiselvää jokaiselle, joka näki heidät yhdessä. Cilla kumartui hänen puoleensa lattialle antaakseen tervetuloa kotiin -suukon otsalle, mutta nyrpisti pian nenäänsä.

Dieteristä huokui pistävä alkoholin haju.

Epäluulo nosti päätään, mutta Cilla työnsi sen nopeasti taka-alalle. Oli kai aivan mahdollista, että Dieter oli ottanut oluen ravintolavaunussa. Se ei ollut mikään rikos. Hän oli sitä paitsi saksalainen, ja kaikkihan tiesivät, miten syvästi saksalaiset rakastivat olutta.

Cilla ja Dieter olivat tavanneet Saksassa kolme vuotta sitten. Kierreltyään useita vuosia ympäri maailmaa Cilla oli pikkuhiljaa alkanut työskennellä lähempänä Ruotsia, ja he rakastuivat toisiinsa eräässä berliiniläisessä ravintolassa, josta Cilla oli saanut töitä ja jonka kanta-asiakas Dieter oli. Ehkä se, mitä seuraavaksi tapahtui, merkitsi, että Cilla oli valmis

asettumaan aloilleen, ehkä kaikki oli vain sattumaa – sitä hän ei tiennyt. Joka tapauksessa hän oli muutaman viikon deitailun jälkeen herännyt pahoinvoivana ja oksennellut tiensä seuraavien kuukausien läpi.

Odottamaton raskaus ei ollut karkottanut Dieteriä eikä estänyt häntä julistamasta rakkauttaan Cillaa kohtaan, eikä Cilla itse ollut edes ajatellut aborttia. Niinpä he olivat pitemmittä pohdinnoitta keränneet vähäiset kimpsunsa ja kampsunsa ja muuttaneet Cillan kotikaupunkiin Rosnäsiin, jossa Cillan kaksossisko ja paras ystävä Beatrice asui edelleen. Tuntui turvalliselta asua lähellä vanhempia ja ennen kaikkea Beaa, kun kaksosgeenin oli todettu periytyneen ja vatsassa kasvavan kaksi pientä siementä.

Vanhempainvapaan jälkeen Cilla oli perustanut pitopalvelun, mihin sekä Bea että aviomies häntä innokkaasti kannustivat. Dieter oli onnistunut Cillan äidin hienoisella avustuksella hankkimaan työpaikan Ruotsin pankkimaailmasta. Työ toi mukanaan vähän liikaa matkustamista Cillan makuun, eikä hän ollut varma, saiko hänen oma liiketoimintansa yhä Dieterin vankkumattoman tuen. Pitopalvelu vaati hiukan enemmän viikonlopputyötä kuin mihin hän oli varautunut, ja vaikkei Dieter sanonut mitään suoraan, Cilla näki yhä useammin tyytymättömiä ilmeitä, jotka saivat Dieterin yleensä niin kauniit kasvot näyttämään peikkomaisilta. Asiaa ei auttanut, että yritys oli hädin tuskin taloudellisesti kannattava, vaan se antoi Dieterille pikemminkin yhden syyn lisää panna suun mutruun. Jos mies olisi sanonut jotain suoraan, Cilla olisi voinut selittää hänelle, miten uskoi yritykseensä, mutta hänen suunsa oli pysynyt tähän asti suljettuna, ja hänen hiljainen tyytymättömyytensä satutti Cillaa melkein enemmän.

Mutta nyt kun Cillalla oli mahdollisuus napata iso pito-palvelutoimeksianto tv-tuotannosta, oli mahdollista, että kaikki kääntyisi parhain päin ja firmasta tulisi vihdoinkin kannattava. Eikä kyseessä ollut mikä tahansa tv-tuotanto. Ehei, vaan Cillan ehdoton suosikkiohjelma, *Hullu rakkaus*, oli lähdössä kiertueelle. Kuusi jaksoa *Hullu rakkaus on tour*-ohjelmaa kuvattaisiin Rosnäsissä, ja tarjoilujen järjestäminen myös voittavien osallistujien häihin tv-tuotannon lounaiden lisäksi oli liian hyvä tilaisuus ohitettavaksi. Cillan sydän takoi, kun hän ajatteli tuota mahdollisuutta. Se tietäisi melkoista lisäystä kassaan mutta myös sitä, että hän pääsisi tutustumaan ja osallistumaan maailman parhaan tv-sarjan tuotantoon. Lisäksi se tarjoaisi hänelle mahdollisuuden näyttää sekä perheelleen että Dieterille, että hän oli tehnyt elämässään oikean valinnan.

Tämä homma oli yksinkertaisesti hoidettava kotiin.

”Mitä olet tekemässä?” Dieter oli kiemurrellut tyttäriensä syleilystä ja kurkisti pataan, jota Cilla hämmensi. Hän ojensi sormensa kastaakseen sen padan sisältöön, mutta Cilla läpsäytti häntä tuntuvasti kämmenselällään.

”Näpit irti. Saat pastaa ja juustokastiketta. Tuolta – noista kahdesta kattilasta.”

Hän osoitti lieden toiseen laitaan, jossa seisoivat muutamat kannella peitetty kattila. Keittiöremontti ja oikein suuren lieden asentaminen olivat olleet ensimmäiset toimenpiteet, jotka Cilla oli vaatinut heidän muuttaessaan taloon, ja hän rakasti keittiötään täydestä sydämestään.

”Tämä on suolakinuskikreemiä, josta tulee yksi täytteistä huomenna tarjottaviin leivoksiin.”

”Nam, leivoksia. Voisikohan sieltä jäädä jokin yli minullekin?” Dieter kuulosti toiveikkaalta. Hän onki viereisestä kattilasta kierrepastan ja kysyi: ”Mitä aiot tehdä huomenna?”

Cilla tuijotti häntä silmät pyöreinä ja tunsii ärtymyksen kasvavan.

”Mitäkö aion tehdä? Pilailenko?” Kun Dieterillä näytti lyövän aivan tyhjää, Cilla tunsii kiihtymyksen kumpuavan yhä voimakkaampana. ”Se on vain elämäni tärkein päivä. Aion esittäytyä *Hullu rakkaus on tourin* tuottajille ja yrittää saada heidät palkkaamaan minut. Miten olet voinut unohtaa sen?”

Dieter läimäytti käden otsaansa. Hän näytti yhtäkkiä vanhemmalta kuin 32-vuotiaalta. ”Teet niin paljon asioita, sinulla on niin paljon töitä. Kakkuja tuonne, cocktailpaloja tänne, miten minä voisin pysyä kärryillä tekemisistäsi?” Saksalainen korostus kuului vahvemmin, kun Dieter oli väsynyt, ja nyt hän laukoi suustaan hakkaavaa ruotsia.

”*Kakkuja tuonne ja cocktailpaloja tänne?* Eikö työni merkitse sinulle mitään muuta? Jos tämä homma menee nappiin, se tarkoittaisi...”

Cilla olisi voinut vaikka vannoa, että hänen korvistaan tuprusi savua, kun hän haki oikeaa sanaa kuvaamaan, miten tärkeää hänen oli tehdä työnsä huomenna hyvin.

Hän ei ehtinyt löytää etsimäänsä sanaa, kun miettimisen keskeytti kova rysähdys. Cilla ja Dieter kääntyivät samaan aikaan. Kaksoiset seisoivat päätään riiputtaen ja syyllisen näköisinä yhden pellin edessä, joka lojui nyt ylösalaisin lattialla sen sijaan että olisi ollut keittiösaarekkeen päällä. Pöydällä jäähtymässä ollut kakkupohja pilkisti esiin pellin alta ja näytti siltä kuin olisi jäänyt puskutraktorin alle. Toinen kaksoisista huomasi muussaantuneen kakun ja heittäytyi onnesta

ulvoen sen kimppuun. Suu täynnä kakkupohjaa lapsi ei näyttänyt enää kovin syyllisydentuntoiselta, vaan mutusti riemuissaan vastapaistettua herkkua.

”Etkö laittanut heitä takaisin tuoleihinsa?” Cillan koko keho jäykistyi kiukusta, ja hän ärisi sanat suustaan. ”Nyt minun täytyy leipoa tuo pohja uudelleen!”

Häntä itketti ajatus, että saisi viettää keittiössä koko illan näin väsyneenä. Puhumattakaan siitä, että hänen täytyi ratkaista asupulma.

”Cilla”, Dieter huokaisi, mutta vaikutti tulevan siihen tulokseen, ettei paljon muuta sanottavaa ollut. Vaitonaisena hän meni raivaamaan kaksosten aikaansaamaa sotkua.

”Tässä peräkylässä, jossa asumme, tapahtuu yksi ainoa jännittävä asia. Yksi ainoa, joka liikuttaa minua. Eikä hän edes muista, milloin se tapahtuu! Hän tietää, että rakastan *Hullua rakkautta*. Ei kai se, ettei Saksassa tehdä laatuohjelmia, tarkoita sitä, että vaimonsa tulevaisuuden voisi noin vain sivuuttaa?” Sillä aikaa kun uusi kakkupohja jäähtyi, Cilla oli vetäytynyt makuuhuoneeseen soittamaan Bealle.

”Sinähän olet sanonut, että Dieter on ollut jo jonkin aikaa hajamielinen. Oletko kysynyt, mistä on kyse? Ehkei ole mikään ihme, ettei hän muistanut sitä”, Bea sanoi.

Cilla mietti asiaa. Piti paikkansa, että Dieter oli vaikuttanut viime kuukausina usein poissaolevalta.

”Välillä tuntuu siltä kuin hän ei kuuntelisi ollenkaan, mitä sanon. Tiedän kyllä, että tänne muutto oli iso muutos, ja hän on ollut nyt jonkin aikaa paljon poissa kotoa. Matkoja on ollut ihan liikaa Tukholmaan ja Göteborgiin ja ties minne.”

”Niin, mutta oletko kertonut hänelle, miltä sinusta tuntuu?”

Bea pysyi jääräpäisenä, ja Cilla joutui tukahduttamaan tunteen, että halusi katkaista puhelun ja pistää päänsä pensaaseen. Hänen olisi puhuttava Dieterin kanssa, hän tiesi sen. Mutta entä jos kävisikin ilmi, ettei Dieter enää rakastanut häntä? Cillan vatsassa alkoi velloa epämiellyttävästi jo pelkämästä ajatuksesta. Joskus on parempi olla tietämätön, oli hänen isällään tapana sanoa, ja sen neuvon hän oli ottanut omakseen.

”Lakkaa puolustelemasta häntä. Olet siskoni, ja sinun kuuluu olla minun puolellani. Se on unelmani! Tiedät sen – ja hänkin tietää!”

Cilla ei halunnut päästää ihan vielä irti turhautumisestaan; pahoinvointi ei ollut hellittänyt, ja kiukku oli ilman muuta mukavampi tunne kuin huoli ja pelko tulevaisuudesta.

”Tiedän. Enkä ole kenenkään puolella. Ei tässä nyt mistään sodasta ole kyse, eihän? Mitä ruokaa päätit tehdä?”

Bea tiesi tismalleen, miten sai sisarensa ajatukset toisaalle, ja Cilla antautui mielellään johdateltavaksi. Hän antoi pitkän selonteon niistä pikkusuolaisista ja leivonnaisista, joita aikoi tarjota tuottajille koekuvauksissa.

Kun siskokset hetkeä myöhemmin lopettivat puhelun, kaikki kiukku oli tiessään. Cilla palasi olohuoneeseen. Luultavasti Dieter katui riitaa yhtä paljon kuin hän. Tv:ssä pauhasi tietysti jokin äänekäs lastenohjelma, mutta muuten hän ei kuullut inahdustakaan. Olivatko he menneet ulos? Sitten hän näki heidät. Dieter makasi pitkin pituuttaan harmaalla sohvalla vaaleanpunainen koristetyyny päällä ja kuorsasi. Tämän kummallakin puolella loikoi sottainen, nukkuva lapsi. Heidän oli täytynt mennä sohvalle suoraan ruokapöydästä.

Niinpä niin. Kun Cilla kääntyi katsomaan keittiön puolelle, kaikki käytetyt lautaset ja kulhot seisoivat yhä pöydässä. Hitto vie, avoimen pohjaratkaisun huono puoli oli se, että olohuoneesta oli täysi näkyvyys keittiön kaaokseen. Cilla upotti jalkansa olohuoneen paksuun, pörröiseen mattoon, mutta vastusti kiusausta käydä pitkäkseen sen pehmeysen ja vähät välittää kaikesta ympärillä olevasta.

Hän saattoi yhtä hyvin ryhtyä siivoamaan, jottei seisoisi keittiössä koko yötä. Raivaamiseen menisi ehkä puoli tuntia, ja sen jälkeen leivokset pitäisi koristella.

Hän oli vain niin väsynyt, että olisi voinut nukahtaa pystyyn.

Sohvalta kuuluva kuorsaus sai hänet säpsähtämään. Suu tiukkana viivana hän poimi mukaansa tahmeat lasit ja pyyhki murskatun kakkupohjan murut olohuoneen vaalealta puupöydältä. Sitten hän käveli kohti keittiötä aloittaakseen siivouksen. Kolme sohvalla nukkujaa saivat maata sillä aikaa sijoillaan. Miten mukavaa olisikaan ollut olla välittämättä paskan vertaa ja kömpiä vain peiton alle.

Hän raataa, sormet hiertyy, kunnes väsyy, melkein pyörtyy.

Tuhkimon laulu alkoi soida hänen päässään. Elämä ei ollut mitään satua.

Luku 3

Poninhäntä keikkui Cillan askelten tahdissa, kun hän käveli lyhyen matkan parkkipaikalta paikalliseen tv-taloon. Hän pysähtyi ulko-ovella ja katsoi sitä epätoivoisena. Toisessa kädessään hänellä oli kassissa purkkeja, joissa oli aineksia hänen arvostetuimpiin suolapaloihinsa – pieniin tuulihattuihin, jotka oli täytetty munakreemillä ja koristeltu muikunmädillä ja pikkeliöidyillä hopeasipulilla. Maailmassa ei voinut olla tv-tuottajaa, joka ei niistä pitäisi.

Hän tasapainotti varmuuden vuoksi toisella kädellään kakkulaatikkoo, joka oli täynnä pieniä tummalla suklaalla, suolakinuskilla ja maapähkinöillä täytettyjä ja koristeltuja leivoksia. Tuottajahan saattoi sittenkin olla enemmän makean ystävä, ja nämä leivokset olivat lyömätön jälkiruoka. Miten asia olikin, Cilla oli todella tyytyväinen valmisteluihinsa. Jos hän siis pääsisi ovesta sisään ja esittelemään tuotoksiaan.

Hän katseli ympärilleen. Kai jossain oli ovenavaaja, jota painaa? Cilla tunsu hien puskevan otsalle ja veti syvään henkeä rauhoittaakseen itseään. Kaikista suunnitelmista huolimatta stressi vaani koko ajan pinnan alla. Hän laski kakkulaatikon viereensä jalkakäytävälle ja veti ovenkavasta kaksin käsin saadakseen jäykän lasioven auki.

Vihdoin se onnistui.

Jotta ovi ei paiskautuisi kiinni, hän laittoi jalan ovenpidikkeeksi ja kumartui nostamaan laatikon syliinsä. Juuri kun hän oli kumartunut niin pitkälle kuin Bealta lainattu tiukka, musta kynähame antoi myöten, hän sai kovan töytäisyn olkapäähensä ja melkein kaatui. Samaan aikaan hän näki cowboysaappaan potkaisevan laatikkoa, niin että se karkasi tiehensä. Cilla ponnisteli päästäkseen tasapainoon. Miksi hän oli valinnut avokkaat? Tavallisissa tennareissaan hänen ei olisi tarvinnut tuntea itseään Bambiksi liukkaalla jäällä. Hän yritti yltää vapaalla kädellään oveen saadakseen tukea ja kuuli kauhukseen kainalostaan ritsahduksen, kun jakku repesi.

Oveen nojaten hän onnistui pääsemään tasapainoon ja hapuili kädellään vaatteitaan ja hiuksiaan ojennukseen. Hän tunnusteli kainaloa, ja siellä oli kuin olikin iso reikä. Sitä hän saisi kuitenkin murehtia myöhemmin, nyt oli tärkeämpiäkin ongelmia ratkaistavana.

Cilla etsi katseellaan leivoslaatikkoa. Cowboysaappaan potku oli lennättänyt sen suoraan tiiliseinään. Se oli aivan rutussa!

Sydän juuttui kurkkuun, kun hän nosti kädet täristen laatikon ja avasi sen.

Olivatko leivokset todella voineet selvitä tästä?

Hän kurkisti varovasti toisella silmällä. Kuten hän oli pelännytkin, hänen edellisiltana huolellisesti kaakaolla ja kultapuuterilla viimeistelemänsä kauniit leivokset olivat yhtenä mössönä. Hän nielaisi kovaa saadakseen palan kurkusta pois. Kyyneleet alkoivat kihota silmäkulmiin, mutta Cilla räpytteli ne pois. Hän hengitti yhä kiivaammin kiukun yltyessä. Hän oli nyt niin lähellä suurta tilaisuuttaan, ettei aikonut

antaa minkään tuhoutuneiden leivosten tai cowboysaappaiden tulla menestyksensä tielle.

Sen sijaan hän aikoi sanoa suorat sanat noiden saappaiden omistajalle.

Kukaan – *kukaan* – ei kohdellut Cillaa tällä tavoin ilman seuraamuksia.

Cilla tempaisi aiemmin niin raskaalta tuntuneen oven auki ja asteli määrätietoisesti tv-talon vastaanottoon. Hän tuli suureen odotushuoneeseen, jossa oli askeettisia tummanvioletteja sohvaryhmiä, isoja viherkasveja, joita hoiti taatusti jokin firma joka kävi kastelemassa ne kerran viikossa, ja seinillä koristeellista mutta kaikkea muuta kuin mieltä kiihottavaa taidetta.

Ihan tavallinen yrityksen aula.

Cillan avokkaiden korot kopsuivat raivokkaasti puulattiaa vasten, ja hän näki välittömästi syyn leivostensa tuhoutumiseen. Noin kymmenen metrin päässä pöydän ääressä seisoi nainen purkamassa muovisia kulhoja isosta kangaskassista, joka oli nähnyt parhaat päivänsä suunnilleen vuosikymmen sitten. Nainen seisoi selin Cillaan, ja hän oli sonnustautunut cowboyhattuun, ruskeaan hapsuilla koristeltuun mokkatakkiin sekä pitkävartisiin cowboysaappaisiin, jotka Cilla tunnisti ikävä kyllä liiankin hyvin.

Cilla puhautti niin että sieraimet lepattivat. Ei hitto vie.

”Kuulepas!” Cilla kiljui, riensi aulan poikki ja jätti huomiotta vastaanottovirkailijan tervetulotoivotuksen. Äänen kuullessaan nainen hätkähti ja kääntyi ympäri. Cowboyhattu oli asetettu vaalennetuille kutreille, jotka ulottuivat olkapäille ja kehystivät ryppyisiä ja vahvasti meikattuja kasvoja. Kun nainen näki Cillan lähestyvän täyttä höyryä,

punatut huulet hieman värähtivät ennen kuin ne päätyivät kaartumaan tyytyväisen oloiseen hymyyn. Naisen silmät kapenivat viiruiksi, ja hän laittoi kädet puuskaan.

”Katsoisit eteesi! Kun änkesit ohitseni, tönäisit minua ja pilasit leivokseni.” Cilla heilutti tuhoutunutta kakkulaatikkaa. ”Mikä sinua oikein riivaa?”

Naisen hymy leveni, ja hänen silmänsä suurenivat.

”Oijoi, kävipä hullusti”, hän sanoi ja naurahti. ”Sinun on varmaan parasta lähteä kotiin. Minä en koskenut leivoksiisi. Jos ne ovat lössähtäneet, ne eivät taida olla kovin häävejä.”

Cilla tuijotti naista hämmästyneenä samalla kun veri alkoi kohista suonissa. Kuka tuo ämmä oikein luuli olevansa?

Niinä vuosina, joina Cilla oli matkustanut ympäri maailmaa ja työskennellyt erilaisissa ravintoloissa, hän oli tavannut melkoisen määrän ikäviä tyyppejä ja oppinut, miten heitä kannatti käsitellä. Jos tuo täti luuli pelottelevansa häntä, niin väärinpä luuli. Cilla puri leukansa yhteen niin lujaa että luuli hampaansa halkeavan, otti askeleen naista kohti ja näki tämän hymyn haihtuvan. Hän laski hitaasti alkupalakassin pöydälle ja käytti vapautunutta kättään kakkulaatikon avaamiseen. Kun kansi kääntyi auki, se melkein hipaisi naisen morkatakkia, niin lähekkäin he seisoivat, ja nainen säpsähti. Cilla tuijotti häntä vihaisesti samalla kun poimi yhden tuhoutuneista leivoksista ja näytti sitä hänelle. Tuntui kuin keho olisi rätissyt sähköistä raivoa.

”Potkaisit laatikkoani. Tuhosit leivokseni. Sinun on parasta pyytää anteeksi.” Cilla syyti sanat suustaan.

Nainen kostutti kielellä huuliaan. Sitten hän nakkeli niskojaan ja työnsi leuan eteen.

”Haista paska, senkin hemmoteltu pikkulikka. Mene kotiin ennen kuin heitän sinut ulos.” Hän kohotti käsiään

ja puristi ne nyrkkiin kuin olisi valmistautunut nyrkkeilyotteluun.

Mene kotiin? Cillan verisuonet jyskyttivät.

”Kuka sinä ämmä oikein luulet olevasi?” Cilla tunsi kasvojensa kuumottavan ja tajusi poskiensa olevan sävy sävyyn punaisen pitkähihaisen paidan kanssa, joka hänellä oli jakun alla.

”Kuulit, mitä sanoin.” Eukko virnisti häijysti ja pui jälleen nyrkkiään. ”Ala kalppia ja vie mukanasu tuo ruma paita ja muhjuuntuneet leivoksesi. Täällä ei ole sinulle mitään.”

Sanat toimivat kuin Cillan edessä olisi heilutettu punaista vaatetta. Kaikki ajatukset tv-ohjelmasta ja siitä, miksi hänellä ylipäänsä oli laatikollinen leivoksia kädessään, haihtuivat hänen mielestään ja vaihtuivat silkkaan raivoon.

Ennen kuin hän tiesi mitä teki, käsi ampaisi kuin jonkin alkukantaisen voiman ohjaamana suoraan eteenpäin ja survaisi leivoksen keskelle naisen naamaa.

Siitäs sai! Tyydytyksen aalto hyökyl Cillan lävitse ja vei mennessään raivon, mutta hetkellinen voitonriemu vaihtui nopeasti orastavaan syyllisyydentunteeseen. Hän astui askeleen taaksepäin.

Mitä hän oli tehnyt?

Eukko seisoi kuin kivettyneenä naama täynnä suklaamössöä.

Hitaasti cowboynainen kohotti sormuksia kantavan kätensä ja pyyhkäisi poskeaan. Inhosta irvistäen hän katseli kädessään olevaa suklaatahmaa ja päästi sitten äänekkään karjaisun, joka sai Cillan sävähtämään. Ennen kuin Cilla ehti reagoida, nainen pisti kätensä Cillan kakkulaatikkoon, sai kahmaistua kourallisen leivosmössöä ja heitti sen täysillä päin Cillaa. Suklaa päätyi Cillan leukaan, valui alaspäin ja tahrasi punaisen paidan.

Cillan pää sauhusi jälleen. Hän työnsi kätensä laatikkoon ja heitti sieltä nappaamansa leivoksen päin naista, joka vastasi tulitukseen sen enempää miettimättä.

Ikuisuudelta tuntuneen ajan, joka ei luultavasti kestänyt kuin muutaman sekunnin, he heittivät laatikon sisältöä toisensa päälle.

Sitten voimakkaat kädet tulivat kiskomaan naiset irti toisistaan. Laatikko putosi pamahtaen lattialle, ja Cilla yritti kamppailla otteesta, joka esti häntä ylettymästä cowboy-naiseen ja jatkamasta heidän aloittamaansa taistelua. Sekä kiukun että toista silmää sumentavan ruskean suklaamoussen läpi hän näki, että nainenkin huitoi käsillään päästäkseen lähemmäs ja oli selvästikin yhtä haluton luovuttamaan kuin Cilla.

”Rauhoittukaa! Kumpikin!” Käsky tuli mahtipontisella äänellä, joka kuulosti siltä, että puhujaa yleensä toteltiin, ja sävy sai aikaan tavoitellun vaikutuksen.

Cilla rauhoittui heti, ja hänen huohotuksensa tasaantui. Nainenkin vaikutti hieman rentoutuneen, mutta kiemurteli vapautuakseen olkapäätään yhä tukevassa otteessa pitävästä kädestä. Cilla katsahti miestä, joka oli tunkenut heidän väliinsä. Hän oli pitkä, ja hänellä oli yllään hyvin istuva puku, solmio ja valkoinen paita. Tai pikemminkin valkoinen paita, jossa oli ruskeaa mönjää. Miehen oli jotenkin täytynyt saada leivos päälleen, ja hänen valkoinen rintamuksensa oli leopardimaisen täplikäs.

Cilla siirsi katseensa jälleen naiseen. Mokkatakki oli ollut hyvä vaatevalinta leivossotaan. Ruskea sulautui paremmin siihen kuin miehen pukuun. Jos kaikki naisen kasvoissa oleva tahma jätettiin huomiotta, nainen ei näyttänyt erityisen tuhruiselta.

Mutta miltä hän itse näytti? Hän pystyi näkemään, että paita oli tätä nykyä punaruskea, ja hän tunsi, miten sekä kasvot että hiukset olivat tahmeana kinuskista ja suklaasta.

Herranjumala, mitä hän oikein oli saanut aikaan?

Ahdistus pyyhki hänen ylitseen, ja hänen teki mieli oksentaa. Muutamassa sekunnissa hän oli onnistunut munaamaan elämänsä tilaisuuden.

Miten hän nyt saisi toimeksiannon pitopalvelulleen?

Cilla Blom on pitopalveluyrittäjä ja pienten kaksosten äiti. Hänellä sujuu ihan hyvin – ellei lasketa yrityksen hiipuvaa liikevaihtoa, arjen väsyttävää kaaosta ja aviomiestä, joka vaikuttaa hautovan salaisuuksia.

#hyvänmielenkirjat

Kun Cillalle tarjoutuu mahdollisuus osallistua television kokkikisaan, hän tietää tilaisuutensa tulleen. Näkyvyys piristäisi yritystoimintaa ja upeiden annosten luominen Cillaa itseään. Kilpailumenussa on niin phở-keittoa, islantilaista mädätettyä haita, kimchi-täytteisiä höyrysämpylöitä kuin periamerikkalaista grilliruokaakin. Cilla laittaa kaiken luovuutensa likoon, mutta tehtävä ei ole helppo, sillä tuottaja lietsoo eripuraa ja vastassa on epäilyttäviä keinoja käyttävä kilpailija.

Frida Gräsjön *Kuplia kulisseissa* lennättää lukijansa takaisin idylliseen Rosnäsiin ja kertoo lämpimän humoristisesti ruoasta, rakkaudesta ja hullunmyllystä kulissien takana.

BAZAR

K

84.2

ISBN 978-952-403-167-7

www.bazarkustannus.fi